

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Lluís Planas, monjo de Montserrat
21 de gener de 2018
Jo 3, 1-5.10 // 1Co 7, 29-31 // Mc 1, 14-20

Avui, entre les dues primeres lectures hem sentit que el salmista cantava: «Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu». Justament això és el que hem vist que Jesús proposava al començament de l'evangeli que avui hem escoltat. Deia als galileus i ens ho ha dit també a nosaltres: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova». Penso que, pot ser bo, que pensem cada frase.

«Ha arribat l'hora» Molts hem pogut experimentar, al llarg de la nostra vida, que ens hem trobat amb oportunitats que fins ens eren inesperades. Sovint la nostra vida és un teixit de fets quotidians; ja sabem què passarà quan rutinàriament fem el mateix; i passa que fent el mateix pensem el mateix, tenim les mateixes actituds, sembla que vivim instal·lats en una mena de sinya que sempre dona voltes al voltant de les mateixes coses; ben poques coses canvien dins nostre. I quan hi ha un canvi el volem controlar perquè no ens traspalsi massa i faci trontollar la nostra manera de fer i de ser. Quan Jesús anuncia que ha arribat l'hora ens anuncia un canvi, ens anuncia una oportunitat. La qüestió serà si estem disposats, si estem preparats, per acceptar aquest canvi i si veiem aquest canvi com una oportunitat.

Aquesta futur que Jesús anuncia és ben clar: «el Regne de Déu és a prop». Què hem d'entendre per Regne de Déu? Penso que tots ho intuïm: tenim l'oportunitat que els valors de Déu, la seva mirada, els seus gestos, la seva manera d'entendre les coses s'implanti en la nostra vida de cada dia. I això ens portarà canvis en nosaltres si estem disposats que la vida augmenti en profunditat. I Déu serà el primer en tot, de tal manera que Sant Pau els ha dit als corintis, que l'oportunitat de Déu canviarà l'ordre de prioritats, la muller, el plor, estar content, el comprar, el profit, no és l'essencial de la vida. I recomana que «no podem deixar perdre l'oportunitat present... perquè aquest món que veiem amb els ulls, passa aviat». Potser dins nostre ens entra un sentiment de risc. Però el risc del Regne és per sobre de tot viure en comunió en l'amor de Déu. Aquesta és la clau de la profunditat que podem viure en el Regne de Déu.

La proclamació de Jesús ha continuat: «Convertiu-vos». Aquesta és la condició que ens posa. La primera lectura hem vist un model de conversió. Jonàs els parla d'una oportunitat: tenen només quaranta dies, segons el relat que ens ha arribat. La reacció dels ninivites va ser unànime: «proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre» És com si diguéssim: van fer unes pràctiques ascètiques per canviar els seus hàbits. Es tracta d'un esforç personal. I hem escoltat que: «Déu veié que es convertien i s'apartaven del mal camí». També hi ha un altre mode d'entendre la conversió: deixar que Déu vagi penetrant el propi cor, seguint les seves petjades, com van fer els seus deixebles, escoltant la seva paraula de tal manera que sigui la paraula de Déu la que guiï les intencions del propi cor. Això és el que veiem fer als deixebles al llarg de l'evangeli. Un amarar-se de la sàvia de Jesús. No veiem fer esforços ascètics per part del deixebles, sinó que van aprenent de Jesús la seva manera de fer, i van descobrint la manera de ser de Jesús.

I l'obeeixen quan no dubten gens a la crida que Jesús els fa: «Veni amb mi». I aquesta és la darrera part del que anuncia Jesús al començament de la seva predicació: «Creieu en la Bona Nova». Aquest creure és el que esdevé decisiu. Creure és, al capdavall, dir-se "em fio de tu Senyor". Em faig meves les teves paraules. "I

intento fer el que tu fas. I no faig res en nom meu, sinó que sóc instrument teu, Senyor”.

Em configuro, doncs, en l'amor de Déu que es manifesta i s'encarna en Jesús. Aquesta és la Bona Nova. Perquè Jesús ha vingut a aixecar el qui ha caigut, a guarir el qui està malferit, a perdonar el qui és jutjat i condemnat socialment, a compadir al qui té necessitat de ser acollit en la misericòrdia. I això és el que hauran d'aprendre a fer els seus deixebles, i això és el que hem d'aprendre a fer tots nosaltres. Per això hem de repetir-nos una i una altra vegada el que responíem al salm que he recordat al començament: «Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes».